

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 6 SEPTEMBER 2012

7e KAMER

SOCIALE ZEKERHEIDSRECHT WERKNEMERS - werkloosheid
tegensprekelijk
definitief
kennisgeving per gerechtsbrief (art. 580, 2°, Ger. W.)

in de zaak:

1. V Tom, wonende te
appellant op hoofdberoep, geïntimeerde op incidenteel
beroep, vertegenwoordigd door mr. GODDEVRIENDT - van
OYENBRUGGE Filip, advocaat te 1000 BRUSSEL, Dalstraat 61/3,

tegen:

1. RIJKSDIENST VOOR ARBEIDSVOORZIENING, openbare instelling,
met zetel te 1000 BRUSSEL, Keizerslaan 7, geïntimeerde op
hoofdberoep, appellant op incidenteel beroep, vertegenwoordigd door mr.
JACOBS C. loco mr. DE KETELAERE Jacques, advocaat te 3000
LEUVEN, Bondgenotenlaan 155 A.

***

*

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis,
uitgesproken op tegenspraak op 10-10-2011 door de arbeidsrechtbank te
Leuven, 2e kamer (A.R. 10/1768/A),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 10
november 2011,

- de neergelegde conclusies,
- het schriftelijk advies van het openbaar ministerie, neergelegd ter griffie op 6 juli 2012 door advocaat-generaal ANDRE,
- de repliekconclusie op dit advies, neergelegd ter griffie op 27 juli 2012 door de partij V
- de voorgelegde stukken.

***

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 28 juni 2012, waarna de debatten werden gesloten, het openbaar ministerie zijn schriftelijk advies ter griffie heeft neergelegd, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak gesteld op vandaag.

***

*

I. DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING.

1.

De heer V, die op dat ogenblik een voltijds werknemer was, startte op 24 april 2008 een zelfstandige nevenactiviteit op als schrijnwerker en tuinman. Vanaf 22 november 2008 was hij bij tussenpozen tijdelijk werkloos wegens economische redenen. Hij deed op dat ogenblik geen aangifte van zijn nevenactiviteit. Einde 2009 werd hij volledig werkloos. In het kader van de aangifte van die werkloosheid werd hem gewezen op de noodzaak om aangifte te doen van zijn zelfstandige activiteit, hetgeen hij ook deed. De Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening stelde echter een onderzoek in naar zijn vroegere activiteit.

2.

Bij beslissing van 17 juni 2010 van de Gewestelijk directeur van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening werd de heer V uitgesloten uit het recht op werkloosheidsuitkeringen voor de periode van 22 november 2008 tot 3 november 2009. De terugvordering van de onrechtmatig ontvangen werkloosheidsuitkeringen werd bevolen, maar beperkt tot een bedrag van 1.548,36 €, zijnde het bedrag dat de heer V volgens zijn fiscale aangifte bruto verdiend had in deze periode. Verder werd de heer V als sanctie uitgesloten uit het recht op werkloosheidsuitkeringen voor een periode van vier weken, omdat hij nagelaten had op zijn controlekaart de dagen van effectieve tewerkstelling te vermelden.

3.

Bij verzoekschrift van 17 september 2010 heeft de heer V beroep ingesteld bij de arbeidsrechtbank te Leuven tegen deze beslissing.

Bij vonnis van 10 oktober 2011, ter kennis gebracht op 14 oktober 2011, heeft de arbeidsrechtbank te Leuven de vordering van de heer V gedeeltelijk gegrond verklaard. De bestreden administratieve beslissing werd bevestigd in zoverre deze de heer V uitsloot uit het recht op werkloosheidsuitkeringen voor de periode van 22 november 2008 tot 3 november 2009 en de terugvordering werd bevolen van een bedrag van 1.548,36 €. De beslissing werd hervormd in zoverre zij een sanctie

oplegde van uitsluiting uit het recht op werkloosheidsuitkeringen voor een periode van vier weken. De arbeidsrechtbank herleidde deze uitsluiting tot een periode van één week.

4.

Bij verzoekschrift van 10 november 2011 heeft de heer V hoger beroep ingesteld tegen het vonnis van de arbeidsrechtbank te Leuven.

Bij besluiten heeft de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening een incidenteel beroep ingesteld tegen dit vonnis, in zoverre dit vonnis de sanctie herleidde tot een uitsluiting uit het recht op werkloosheidsuitkeringen voor een periode van één week.

II. DE ONTVANKELIJKHEID.

Het hoger beroep is regelmatig naar de vorm. Het is ingeleid binnen de maand na de kennisgeving van de bestreden beslissing en is aldus tijdig. Het beroep is ontvankelijk. Het incidenteel beroep is eveneens ontvankelijk.

III. BEOORDELING.

1.

De heer V stelt in de eerste plaats dat hij zijn activiteiten enkel in het weekend en tijdens vakantieperiodes verrichtte en dat volgens de richtlijnen, vermeld op het formulier C.3.2.A, op de controlekaart enkel melding moet gemaakt worden van werkzaamheden wanneer deze verricht worden in de week tussen 7 u en 18 u of op de zondagen waarop de werkloze gewoonlijk niet in zijn hoofdberoep was tewerkgesteld.

Hij stelt verder dat de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening ten onrechte van hem het negatieve bewijs verlangt dat hij in een bepaalde periode niet gewerkt heeft. Een dergelijk bewijs kan volgens de heer V niet absoluut voorgelegd worden, zodanig dat moet uitgegaan worden van feiten die voor geen enkele andere verantwoording vatbaar zijn, waarbij hij verwijst naar de gegevens van zijn fiscale aangifte.

In ondergeschikte orde stelt de heer V dat hij volledig te goeder trouw gehandeld heeft.

2.

Overeenkomstig artikel 44 van het Koninklijk Besluit van 25 november 1991 op de werkloosheidsuitkeringen (verder het werkloosheidsbesluit) dient de werkloze om uitkeringen te kunnen genieten zonder arbeid en zonder loon te zijn.

Overeenkomstig artikel 45, 1° van het werkloosheidsbesluit wordt als arbeid beschouwd de activiteit verricht voor zichzelf die ingeschakeld kan worden in het economisch ruilverkeer van goederen en diensten en die niet beperkt is tot het gewone beheer van het eigen bezit.

Overeenkomstig artikel 48 § 1 van het werkloosheidsbesluit kan de werkloze, die op bijkomstige wijze een activiteit uitoefent in de zin van artikel 45, verder uitkeringen genieten op voorwaarde dat (1) hij daarvan aangifte doet bij zijn aanvraag; (2) hij deze activiteit reeds uitoefende terwijl hij tewerkgesteld was als werknemer en dit ten minste gedurende de drie maanden voorafgaand aan de aanvraag; (3.); (4,b) het

geen activiteit betreft in een beroep dat valt onder het hotelbedrijf, met inbegrip van de restaurants en de drankgelegenheden, tenzij de activiteit van gering belang is.

3.

De heer V betwist niet dat hij nagelaten heeft, op het ogenblik dat hij tijdelijke werkloosheidsuitkeringen aanvraag, om melding te maken van de bijkomende activiteit die hij uitoefende. Hij heeft evenmin op zijn controlekaarten, specifiek voor de situatie van tijdelijke werkloosheid, melding gemaakt van de door hem uitgeoefende activiteiten, alhoewel op deze formulieren op gedetailleerde wijze wordt aangegeven in welke gevallen op het rooster de dagen van tewerkstelling moeten vermeld worden. Daarbij is duidelijk dat het rooster 2 dient ingevuld te worden voor alle dagen van tewerkstelling, ook wanneer deze op zaterdag en zondag plaatsvinden en na 18 u.

Uit artikel 48 van het werkloosheidsbesluit volgt dat, door het enkele feit dat de heer V nagelaten heeft aangifte te doen van zijn deeltijdse tewerkstelling, principieel al de werkloosheidsuitkeringen onverschuldigd betaald zijn die hij ontvangen heeft in de betwiste periode, ongeacht de omvang van zijn tewerkstelling.

4.

Overeenkomstig artikel 169 al. 3 van het werkloosheidsbesluit wordt echter, wanneer de werkloze die de artikelen 44 of 48 van het besluit overtreden heeft, bewijst dat hij alleen arbeid heeft verricht of een zelfstandige heeft geholpen op bepaalde dagen of gedurende bepaalde periodes, de terugvordering beperkt tot deze dagen of periodes. In het kader van deze bijzondere regel, die een afwijking uitmaakt op de regel dat alle onverschuldigde ontvangen werkloosheidsuitkeringen dienen terugbetaald te worden, is het wel degelijk aan de werkloze om het positieve bewijs te brengen dat hij slechts arbeid verricht heeft op bepaalde dagen of gedurende bepaalde periodes.

Dit bewijs wordt door de heer V niet of onvoldoende gebracht. De door hem voorgelegde facturen bewijzen niet of onvoldoende dat zijn activiteit beperkt gebleven is tot bepaalde dagen. Bovendien dient er in ieder geval rekening mee gehouden te worden dat, zelfs indien uit deze facturen zou blijken, wat niet het geval is, dat deze activiteiten enkel in het weekend plaatsvonden, de heer V, als tijdelijke werkloze overeenkomstig artikel 109 § 1 van het werkloosheidsbesluit, telkens het recht op een werkloosheidsuitkering voor één dag verliest voor elke dag van tewerkstelling op een zondag of gewone dag van inactiviteit in de beschouwde periode. M.a.w. voor iedere dag dat de heer V werkte op zaterdag en zondag had hij voor dezelfde week geen recht op werkloosheidsuitkeringen voor twee dagen. Dit is ook de reden waarom het formulier C.3.2.A. voor het rooster 2 uitdrukkelijk vermeldt dat het rooster moet zwart gemaakt worden voor de zaterdagen en zondagen waarop gewerkt wordt.

Het is juist dat volgens de voorgelegde fiscale gegevens de inkomsten die de heer V putte uit zijn deeltijdse activiteit beperkt waren, maar het is precies op die basis dat hij reeds genoten heeft van de uitzonderingsregeling, opgenomen in artikel 169 al. 5 van het werkloosheidsbesluit, dat de werkloosheidsdirecteur toelaat, wanneer de werkloze te goeder trouw uitkeringen ontvangen heeft, de terugvordering te beperken tot het bruto bedrag van de inkomsten die de werkloze genoten heeft en die niet cumuleerbaar zijn met werkloosheidsuitkeringen.

Het vonnis van de eerste rechter dient dan ook bevestigd te worden in zoverre het de bestreden administratieve sanctie bevestigt met betrekking tot de uitsluiting uit het

recht op werkloosheidsuitkeringen en de terugvordering van de onverschuldigd ontvangen uitkeringen

5.

De Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening stelt incidenteel beroep in tegen het vonnis van de eerste rechter in zoverre dit vonnis de opgelegde sanctie van vier weken herleidde tot één week. De motivering van dit beroep is beperkt tot de enkele affirmatie dat de opgelegde sanctie in verhouding is met de feiten.

De bestreden beslissing overweegt echter met betrekking tot de terugvordering dat deze dient beperkt te worden tot het bruto bedrag van de inkomsten uit het bijberoep "gelet op de specifieke omstandigheden (beperkte activiteit, beperkte omzet, beperkte verdiensten, onwetendheid over de aangifteplicht, goeder trouw, wedertewerkstelling sinds 17 februari 2010).

Met betrekking tot de sanctie overweegt dezelfde beslissing echter dat een sanctie van vier weken gerechtvaardigd is omdat er geen verzachtende omstandigheden aan het licht gebracht werden. Deze overweging is tegenstrijdig met de overwegingen die geleid hebben tot een beperking van de terugvordering, waarbij de goede trouw en de onwetendheid wel degelijk erkend werden.

In het licht van dit gegeven heeft de eerste rechter terecht de opgelegde sanctie herleid van vier weken tot 1 week. Een verdere beperking van deze sanctie tot een uitsluiting met uitstel of tot een verwittiging is niet aangewezen omdat in ieder geval de heer V in gebreke gebleven is om op correcte wijze het formulier C.3.2.A. in te vullen, dat nochtans alle vereiste informatie inhield in verband met de aangifte van de bijkomende activiteit.

OM DEZE REDENEN HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Gelet op het eensluidend schriftelijk advies van de heer Jean Jacques André, advocaat-generaal,

Verklaart het hoofdberoep en het incidenteel beroep beide ontvankelijk doch ongegrond en bevestigt het bestreden vonnis in al zijn beschikkingen.

Veroordeelt in overeenstemming met artikel 1017 al. 2 van het Gerechtelijk Wetboek de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening tot de kosten van het hoger beroep, tot op heden begroot in hoofde van de heer V. op 160,36 €.

Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit:

Fernand KENIS,
Christian LAURIERS,
Hendrik VERMEERSCH,
bediende,
bijgestaan door :
Sven VAN DER HOEVEN,

raadsheer,
raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer-
bediende,
griffier.

Sven VAN DER HOEVEN

Hendrik VERMEERSCH

Christian LAURIERS

Fernand KENIS

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van donderdag 6 september 2012 door:

Fernand KENIS, raadsheer,
bijgestaan door
Sven VAN DER HOEVEN, griffier.

Sven VAN DER HOEVEN

Fernand KENIS